

arbeidet, og hvis denne negter at give en saadan Paategning, skal han derom gjøre Anmeldelse til Politiet, og i ethvert Tilfælde skal han, forinden han forlader Jurisdiktionen, hvori han saaledes har haft Arbeide, gjøre Anmeldelse til Politiet. Det er forekommet mig, at man gjennem disse Bestemmelser virkelig har Seilighed til at føre den fornødne Kontrol med den paagjældende Person. Det, som det ærede Udvalg nu foreslaar, naar man sammenholder Endringsforslaget under Nr. 10, 2det Stykke, og Endringsforslaget under Nr. 13 til § 8, er dette, at den Paagjældende ikke blot skal anmeldte sin Ankomst og forevise sin Opholdsbog til Paategning, saa snart han kommer til Bestemmelsesstedet, men at han fremdeles, saa snart han faar Arbeide, skal anmeldte dette for Politiet og afsevere sin Bog hos dette, hvor den vilig forbliver, indtil han forlader Jurisdiktionen. Forskellen er altsaa den, at det ærede Udvalg vil have, at han ikke blot skal gjøre Anmeldelse, naar han ikke faar Arbeide, men ogsaa naar han faar Arbeide, og at han i det sidste Tilfælde skal lade sin Bog blive hos Politiet, medens Bogen efter Udskiftet i saa Fald bliver hos ham eller hos hans Arbeidsherre. Seg maa tilstaa, at jeg ser ikke, hvorfor der lægges saa stor Vægt paa dette, at Opholdsbogen forbliver i Politiets Værg, medens Manden har Arbeide. Derfor det ærede Udvalg mener, at man derigjennem faar et yderligere Baand paa Manden, saa at han ikke kan forlade Jurisdiktionen, ikke kan søge bort, idet det bliver vanskeligere for ham at finde Arbeide andetsteds, ligesom han vilde paadrage sig Ansvar, naar han ikke har sin Bog med og ikke melder sig, saa er dette fuldkommen rigtig; men i Virkeligheden kommer Sovedvægten til at ligge paa den Omstændighed, at han udsætter sig for Ansvar, og det lige saavel efter Lovforslagets Bestemmelser som efter Udvalgets, nemlig, naar han forlader Jurisdiktionen uden at gjøre Anmeldelse for Politiet, eller han undlader at melde sig, naar han ikke kan faae Arbeide. Det forekommer mig derfor, at det ikke er aldeles usandsynligt, at Sensynet til, hvad der er den nu gjældende Fremgangsmaade, kan have haft nogen Indflydelse paa den Maade, hvorpaa denne Del af Sagen er bleven opfattet fra det ærede Udvalgs Side, og jeg skal aldeles ikke misjende, at det kan være ganske naturligt, at man ikke uden nærmere Overveielse forlader et System, som allerede er øvet og prøvet, men jeg tillader mig dog at udtale dette, at jeg ikke just har formaaget at se, at der ligger saa overordentlig stor Vægt paa, at Sagen ordnes paa den af det ærede Udvalg foreslaaede Maade i Stedet for paa den i Lovforslaget foreslaaede. Paa den anden Side skal jeg ogsaa indrømme, at der her er et Punkt, som ikke er af overordentlig stor Bichtigkeit, og at jeg i og for sig, naar Folkerepresentationen mener, at man uden at gaa for vidt, kan gjøre den yderligere Indskrænkning i den personlige

Frihed, meget godt vil kunne forføre mig med denne Rænk; men jeg beder dog tillige bemærket, at den af det ærede Udvalg foreslaaede Maade at ordne Sagen paa ogsaa i andre Retninger drager visse Konsekventer efter sig, som jeg allerede tillod mig at antyde i de Bemærkninger, jeg fremsførte i forrige Møde. Det har nemlig Indflydelse paa den Maade, hvorpaa man ordner Sagen med Sensyn til de Attester, som skulle gives Manden fra hans forskjellige Arbeidsherrer. Der er, hvad disse Attester angaar, den Forskel imellem Lovforslaget og det ærede Udvalgs Forslag, at medens hint forudsætter, at Arbeidsheren gjør sin Paategning i Opholdsbogen om den Tid, i hvilken Manden har arbeidet hos ham, og om hans Forhold, gaar dette ud paa, at Arbeidsheren kun skal give Manden en Attest, altsaa paa løst Papir, om den Tid, i hvilken han har arbeidet hos ham, men derimod ikke om hans Forhold i Tjenesten, og disse Attester samles da ved Mandens Bortreise fra Jurisdiktionen i Opholdsbogen, Noget, som det paahviler Politimesteren at besørge. Naar det er blevet udtalt af det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), at man i Udvalget havde fundet Betænkeligheder ved at paalægge Arbeidsgiveren at meddele Attest om den paagjældende Mand's Forhold i Arbeidstiden, saa beror dette, tror jeg, paa nogen Misforstaaelse af, hvad der staa i Lovforslaget, i alt Fald af, hvad der har været tilfjet ved det. Det forholder sig nemlig rigtig, saaledes som det ogsaa er blevet forstaaet af andre Medlemmer, nemlig af de to ærede Medlemmer for 9de Kreds, at Lovforslagets § 8 ikke tilligter at gjøre det til en Evangspligt for Arbeidsgiveren at meddele Attest til Arbeidsmanden om hans Forhold. Man har i Lovforslaget gjort det til Pligt for Arbeidsheren, naar han forlader Arbeidet, at opfordre Arbeidsheren til i Opholdsbogen at give en Attest om den Tid, i hvilken han har arbeidet hos ham, og om hans Forhold. Man er ganske vist gaaet ud fra, at naar en saadan Opfordring rettedes til Arbeidsheren, og naar Forlangendet navnlig ikke gik videre, end at der skulde gjøres en Antegning i den ham præsenterede Opholdsbog, vilde Arbeidsheren saa at sige aldrig vægre sig ved at meddele en saadan Attest. Det ærede Udvalg har nu forandret Sagen i en dobbelt Henseende. Det har for det Første gjort det til Pligt for Arbeidsheren at give en Attest, men det har dernæst ogsaa foreslaet, at denne Attest kun skal angaa Tiden, i hvilken Manden har arbeidet hos ham. Det, der særlig bragte mig til at henvende Opmærksomheden paa dette Punkt, da jeg første Gang havde Ordet, var den Motivering, hvormed den ærede Ordfører støttede Endringen, en Motivering, der nemlig gik ud paa, at man af Sensyn til Lyndelovgivningene havde fundet det rigtig at foreslaa Bestemmelsen om Forholdsattest udstudt. Det forekommer mig, at det ikke vilde være heldigt paa et Tidspunkt, hvor Spørgsmaalet